

СВИРИ ДЪДО

Свири дѣдо и си пѣй:
 „Тилилей, тилилей!
 Имахъ баба Царвулана,
 баба умна и разбрана,
 по седмица не ядѣше,
 а по месецъ не предѣше.
 Само сбираше грошовци
 даси купимъ чифтъ воловци,
 две козици хубавици,
 като гиздави царици,
 да ни даватъ млѣчице,
 а млѣкото — масълце.“
 Свири дѣдо и си пѣй:
 „Тилилей, тилилей!
 Ала стана, какво стана,
 трѣгна баба Царвулана,

трѣгна утромъ за гората
 на комшията съ колата —
 сухи сжчки да докара,
 сухи сжчки два товара.
 Задъ долища и баири
 пуста Меца я задири.
 Мойта баба Царвулана
 сдругарѣ се съсъ Мецана,
 че имала малко мече
 като мѣничко човѣче.
 Него щѣла да отхрани,
 да го гледа, да го брани.
 Не ѣ трѣбвали грошовци,
 ни козички, ни волоци...“
 Свири дѣдо и си пѣй:
 „Тилилей, тилилей!“

И. Стубель

